

Οι χωρικοί και ο κόκκινος δράκος

Πέρα στα ψηλά βουνά που αγνάντευαν το πέλαγος, σ' έναν τόπο ευλογημένο, χωμένο στο πράσινο, έφτασε κάποτε ένας φοβερός δράκος. Κόκκινος με τέσσερα πόδια, τεράστια μυτερή ουρά και φτερά, έβγαζε φωτιά από τα ρουθούνια του που έμοιαζαν με θεόρατες σπηλιές. Με κίτρινα μάτια, μυτερά δόντια και κοφτερά νύχια, σκορπούσε τον τρόμο στο διάβα του.

Στην αρχή έκανε επιδρομές στα γύρω κοπάδια και ρήμαζε γίδες και πρόβατα. Έγινε γρήγορα ο φόβος και ο τρόμος των χωρικών που κλείστηκαν στα σπίτια τους. «Συμφορά που μας βρήκε! Έφαγε όλα τα ζωντανά μας... Τι άλλο θα κάνει μετά;» ψιθύριζαν αναστατωμένοι. Ο δράκος χαϊρόταν πολύ που οι άνθρωποι έφευγαν σαν κυνηγημένοι. «Αχ... θα πούμε το ψωμί ψωμάκι!» σκέφτονταν. Αφησαν τις δουλειές τους, εγκατέλειψαν τις περιουσίες τους και έβγαιναν μόνο βράδυ.

Χρόνια πολλά τους τυραννούσε. Σιγά σιγά όμως ξεθάρρεψε πιο πολύ και άρχισε να κυνηγάει και τους ανθρώπους. Έτρωγε όποιον έβρισκε μπροστά του. Μάλιστα, ιδιαίτερη προτίμηση έδειχνε για τα καλοφτιαγμένα και δυνατά παιδιά. Διψούσε για νεανικό αίμα. Θρήνος και απελπισία. Όλο το χωριό ντύθηκε στα μαύρα.

«Να τον διώξουμε!» αποφάσισαν οι χωριανοί μια μέρα. «Μα πώς;» Εκείνο το βράδυ κανείς δεν κοιμήθηκε. Τέσσερις μέρες πέρασαν και λύση δεν εβρήκαν. Ο δράκος κοιμόταν του καλού καιρού όταν τα μεσάνυχτα της τέταρτης μέρας, τρία παλικάρια απ' τα γύρω χωριά εμφανίστηκαν. Είχαν πάρει την απόφαση να τον ξεκάνουν.

Οργανώθηκαν μυστικά -καιρό πριν- και προετοίμασαν την επίθεση. Μαντατοφόροι με μηνύματα, θούριους και επαναστατικά τραγούδια ξεσήκωναν τους χωρικούς. Όλοι συμφώνησαν να βοηθήσουν. Ο καθένας με τον τρόπο του.

Οι χωριάτες αφήσανε το όργωμα κι αρχίσανε τον κλεφτοπόλεμο. Παίρνανε τ' άρματα και του στήνανε καρτέρι. Σαν πρόβαλλε, βγάζανε τα σπαθιά και τα καριοφίλια και του κόβανε τον δρόμο. Όταν τους έβλεπε ο δράκος έβγαζε μια δυνατή κραυγή και ορμούσε κατά πάνω τους. Κάποιοι γλύτωναν, κάποιοι όχι. Δεν τους πείραζε όμως. Για το καλό, για αυτό το πράγμα που λεγόταν λευτεριά άξιζε να πολεμήσουν.

Οι ψαράδες παράτησαν το ψάρεμα, πήραν τις βάρκες τους και ξεχύθηκαν στο πέλαγος. Γυναίκες και άντρες με μικρά καράβια σίμωναν τη σπηλιά του δράκου και με κανόνια και φωτιές σημάδευαν το εσωτερικό της. Και αν καμιά φορά ο δράκος κοιμόταν ξαπλωμένος στην ακροθαλασσιά, έδεναν στα πόδια του τα μπουρλότα τους και πηδούσαν με καρδιοχτύπι ξετρελαμένοι από χαρά και συγκίνηση στο νερό. Οι φλόγες εξαπλώνονταν γρήγορα και τότε ο δράκος ξυπνούσε και σαστισμένος έτρεχε στη θάλασσα να σβήσει τη φωτιά που κατάκαιγε τη σάρκα του. Μεγάλα γλέντια στήνανε κάθε φορά που ο δράκος εγκατέλειπε πληγωμένος...

Και τότε θύμωνε ακόμα περισσότερο. Βρυχιόταν άγρια και άρπαζε όσους έβρισκε μπροστά του. Τους ανέβαζε στην πλάτη του και τους μετέφερε στη μαύρη σκοτεινή σπηλιά του. Μωρά,

γυναίκες και γέροι χωρίς φαΐ, χωρίς νερό ήλιζαν στην έξοδό τους απ' εκεί μέσα, καρτερικά και θαρραλέα. Μα όποτε επιχειρούσαν να δραπετεύσουν, τους έκανε μια χαηνιά.

Τα χρόνια περνούσαν και η πάλη συνεχιζόταν. Όλοι ύψωναν τα χέρια στον ουρανό και προσεύχονταν με βαθιά πίστη στο Θεό, να τους δώσει τη δύναμη να νικήσουν τον δράκο και να σωθούν από αυτή τη συμφορά.

Και τα ουράνια άνοιξαν. Οι προσευχές τους εισακούστηκαν. Ο δράκος είχε γεμίσει πληγές. Δεν άντεχε άλλο τα κτυπήματα αυτών των μικρόσωμων, ρακένδυτων χωρικών που όμως έκρυβαν τόση δύναμη ψυχής. Στην τελευταία του επίθεση ούρλιαζε τόσο δυνατά που οι κραυγές του ακούστηκαν ως την άλλη άκρη της Γης. Ύστερα έπεσε στο χώμα σφαδάζοντας. Η γη χωρίστηκε στα δυο. Το αίμα έτρεχε ποτάμι. Σηκώθηκε σιγά σιγά μετά από ώρα και κίνησε για αλλού. Θα επέστρεφε στη χώρα που τον γέννησε. Θα περίμενε να επουλωθούν οι πληγές του και μετά θα πετούσε σε άλλη γη, άλλα μέρη.

Αλίμονο σ' αυτούς που θα τον έβρισκαν μπροστά τους...

*Ιωάννου Ελένη
Τάξη Στ'*

*3^ο Παγκύπριο βραβείο
στη συγγραφή παραμυθιού
για τα 200 χρόνια από την
Ελληνική επανάσταση του 1821*

